

Életműkiállítás határon túli magyar nyárfakutató tiszteletére

Kedves meghívás érkezett címemre egy tudományos életművet Kassán bemutató kiállításra. A Nyíregyházán érettségizett, ám magyarságát őrző, Kassán dolgozó nyárfakutató, *Kobán István* (szlovákosan: Stefan Kohan) tudományos tevékenységéről.

Az Erdészeti Lapok hasábjairól ismert kutató nevével akkor találkoztam először, amikor a közelmúltban elhunyt graupai (egykori NDK) *W. Borsdorf* összeállítását közölte a nemesnyárasok nyeséséről.

Kassára egészségi okok miatt nem juthatok el, de annyit hadd írjak, hogy a kiállításra a soproni erdész kar által adományozott doktori cím adott okot. Jó dolog, ha egyetemünk figyelemmel kíséri a határainkon túl dolgozó magyar kutatók eredményeit és okkal-móddal kifejezi ezek elismerését. Ez kötelesség és egyben hivatás is. Dicséret azoknak, akik ilyen törekvések megvalósításában közreműködnek.

A meghívást a Latorca-völgyben egy energiatermelő akácosban végzett kísérlet 5 éves adatait bemutató különlenyomat egészíti ki (Lesn. cas. roc. 56. cis. 3. 2010. 247-256.s)

Az angol nyelvű összefoglalóval felerősített dolgozat szerint az energiacélú termesztésbe vont akácosok a hagyományos akácosokban elért hozamokhoz képest jelentős többletet eredményeztek. Ezek a határos magyar területeken is jól hasznosíthatók. Irodalmi jegyzékében magyar szerzők (*Kereszte-*

si, Rédei, Szemerédy) munkáira is hivatkozik, így válik teljessé a leírt esemény.

/Ism.: **Dr. Szodfridt István**/

*

Dr. Kobán István okleveles erdőmérnök, a mezőgazdasági (erdészet-) tudomány kandidátusa a jelenlegi Szlovák Köztársaság területén fekvő Felső-Bodrogköz egykori Bodrogmező elnevezésű községében született. Kisbirtokos szülei már gyermekévei folyamán a munkaszeretetre tanították. A második világháború után az újból Csehszlovákiához csatolt területeken a magyar tanítási nyelvű iskolákat az 1946–1950-es időszakban megszüntették, ezért gim-

náziumi tanulmányait a Nyíregyházi Állami Vasvári Pál gimnáziumban fejezte be, ahol 1950-ben kitűnő eredménnyel érettségizett.

1950-ben felvételt nyert az egykori Agrártudományi Egyetem Erdőmérnöki Karára Sopronba, ahol azonban egyetemi tanulmányait nem folytathatta, ugyanis az illetékes hatóságok döntése alapján ún. diákútlevelet kapott, amit sajnos ugyanazon év őszén érvénytelenítettek, s így Sopronba már nem térhetett vissza. Így kénytelen volt jelentkezni a Kassai Mezőgazdasági és Erdőmérnöki Főiskola Erdőmérnöki Karára, majd miután az intézmény 1952-ben Zólyomba költözött, a Zólyomi Erdőmérnöki és Faipari Főiskolán fejezte be tanulmányait, ahol 1954-ben kitűnő eredménnyel államvizsgázott és erdőmérnöki oklevelet nyert.

Első munkahelye a Bodrogszerdahelyi Erdőgazdaságnál volt 1955-56 között, majd felettes hatóságai 1957-ben saját beleegyezése alapján a selmecbányai Erdőgazdasági Kutatóintézetbe helyezték át, melynek keretében Bodrogszerdahelyen Kísérleti Kirendeltséget létesíttek számára, ahol csaknem 10 éven át dolgozott a Bősi Kutatóállomás vezetője, *Vojtus Márton* mérnök irányítása mellett.

Az erdészeti kutatás kíváncsiainak alapján 1965-től nyugdíjba vonulásáig a Kassai Kutatóállomáson működött, ahol 1967-ben elnyerte a mezőgazdasági (erdészeti-) tudomány kandidátusa fokozatot.

Különböző tudományos és szakmai kiadványokban több mint 400 publikációt tett közzé, kidolgozott és megvédett 32 kutatási feladatot, s ezen túlmenően közzétett mintegy 150 különböző témájú publikációt.

Munkáinak elismeréseként tiszteletbeli tagjává választotta a Szlovák Tudományos Akadémia több tudományos társasága. 1970-ben elnyerte az Erdő- és Vízgazdasági Minisztérium díját, 1974-ben a Szlovák Irodalmi Alapítvány díját, 1992-ben Izrael kormánya és Jeruzsálem főpolgármestere elismerő oklevelét, 2008-ban gyeddig a Szlovák Nemzeti Erdészeti Központ ezüst plakettjét, s ezeken túlmenően több tudományos intézet elismerő oklevelét.

Pápai Gábor

